

חלות משמים

רבי חנינא בן דוסא הנה עני מאוד. כל-כך עני הנה שבקלשי היו לו חלות לשבת. הוא הנה מתפלל למען בריאותם והצלחתם של אחרים, אך למען עצמו לא התפלל ולא בקש דבר. לקראת שבת, כשבכל השכונה היו הנשים אופות בתנורים, תנורם של רבי חנינא ואשתו עמד ריק וקר. לא הנה בו כלום. שום דבר.

מכל הבתים עלו עשן וניחוחות המאפה, ורק תנורו של חנינא ריק.

התבישה אשתו של חנינא. יותר משהציק לה הרעב, הציקו לה דבורי השכנים:

"חנינא כל היום מתפלל, ולידיו אין מה לאכל."

"אולי עדיף שילך לעבד קצת במקום ללמד..."

"פואב הלב על הילדים, אולי אשתו פשוט לא יודעת לאפות..."

דבורים פאלה, מעליבים, דוקרים, פוגעים.

מה עשתה אשתו של חנינא?

ביום שישי אחד הניחה בתוך התנור הריק גזיר עץ. עד מהרה אחזה אש התנור בעץ ועשן התמר מן הארבה. בדרך זו בקשה האשה להפסיק את דבורי השכנים: כלם בשכונה יחשבו שגם בתנור של חנינא מתבשל משהו – הרי אין עשן בלי אש, ואין אש בלי שאופים משהו לשבת... רק שיפסיקו להעליב אותם ולזלזל בהם.

אחת השכנות שמיה לב לעשן ואמרה מיד לבעלה: "מה היא חושבת לעצמה, גברת חנינא? שאני טפשה? שאני לא יודעת שאין להם כלום בתנור? מה היא חושבת לעצמה, שאני לא מבחינה בין עשן של דברי מאפה לבין סתם עשן? מה היא חושבת, שהיא יכולה לעשות עלינו רשם כאלו יש לה משהו בתנור?"

בעלה המשיך לקרא עתון ואמר: "עזבי, בסניף. מה אכפת לך מה יש לה או מה אין לה בתנור? אולי האמללים האלה הרויחו כמה מטבעות וקנו קמח ועכשו הם אופים חלה לשבת? למה את מתערבת בסיים של אחרים? בסניף, אסתרק'ה (קראו לה אסתרק'ה) מעזבי אותה."

"אתה כמו כל הגברים, לא מבין פלום," אמרה אסתרקה. "אני חזקת לראות מה בדיוק מתבשל אצל משפחת בן דוסא. כבר ארבעים שנה אני בתחום האפיה, הטגונים והבשולים, ואני לא אוהבת שעובדים עלי." כך אמרה ונגשה מהר להקיש על דלתם של בן דוסא.

שמעה אשתו של חנינא את הדפיקות על הדלת ולא ידעה מה תעשה. רק זה עוד היה חסר לה: להכניס הביתה את השכנה שתציץ לתוך התנור הריק ומלא העשן, ותרוץ לספר לכל חברותיה. מספיק בושות יש לה מהשכנים. עשתה עצמה האשה כלא שומעת את הדפיקות בדלת, ומתרה לעלית הגג.

אבל שכנים לא בותרים. יש כאלה שגונגסים לבית גם אם הם אינם מזמנים. כזאת הייתה אסתרקה. לא היא פתחה את הדלת, אלא הסקרנות שלה. היא נעמדה במרפז המטבח הדל וקראה: "גברת חנינא, גברת חנינא, המאפה שלך נשרף! החלות שלך נחרכות! הפתות שלך עולות באש!"

תחלה אמרה זאת השכנה בלעג, אבל באותו הרגע נעשה גם והתנור נמלא בחלות שבת יפות ותפוחות שהפיצו ריח נפלא. גם! עכשו קראה אסתרקה בדחיפות: "מהרי גברת חנינא, הביאי מרדה! הביאי כף גדולה להוציא את החלות!"

גברת חנינא שמעה את הצעקות והציצה מעלית הגג. גם היא ראתה פי התנור הריק שלה נמלא חלות ובצק תופח ומיד הבינה פי נעשה לה גם. היא ירדה מחזקת מעלית הגג, ומרדה גדול בנדיה. "אסתרקה, יפי שבאת. בדיוק עליתי להביא את המרדה כדי להוציא את החלות שאפיתי לשבת. הפעם אפיתי יותר מתמיד, אולי תקחי לה חלה אחת או שתיים? לחלות שלי יש טעם שממי."

אמרה ושלפה שתי חלות חמות וטריות מתוך התנור ונתנה אותן לאסתרקה הנדהמת. פשחורה השכנה לביתה אמרה לבעלה: "מוזר, מוזר מאוד. פשחונסתי נדמה היה לי שהתנור ריק והנה פתאום... כבר ארבעים שנה אני בעסקי אפיה ודבר כזה עוד לא ראיתי."

וגברת חנינא נשאה עיניה לשמים והודתה: "תודה אלי הטוב על החלות ששלחת לי. תודה על שנתחלת להציל אותי מעוד עלבון ובושה. בלי נסים אני לא יודעת איך הייתי מחזיקה מעמד בבית הזה."